

การทิ้งสิ่งของทางอากาศในกาซา - เพียงแค่ควันบังตา

ตั้งแต่ วันที่ 3 มีนาคม 2568 อิสราเอลได้กำหนด การปิดล้อมอย่างสมบูรณ์ต่อฉนวนกาซา ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของ ประชากร 2.3 ล้านคน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็ก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เบนชาเลล สโมทริช ประกาศว่า: “จะไม่มีเมล็ดข้าวสาลีสักเมล็ดเดียวเข้าสู่กาซา” คำประกาศนี้กลายเป็นนโยบายการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ในช่วงหลายเดือนต่อมา ดินแดนนี้ตกอยู่ใน ภาวะอดอยากระดับ 5 ซึ่งเป็นระดับที่ร้ายแรงที่สุดตามการจัดประเภทของการจัดประเภทความมั่นคงด้านอาหารแบบบูรณาการ (IPC)

ในเดือนกรกฎาคม 2568 โรงพยาบาลในกาซาขาดยาและอาหาร แพทย์ล้มลงจากความหิวระหว่างการผ่าตัด และเด็กหลายสิบคนเสียชีวิตจากภาวะอดอยากแล้ว “เรารักษาคคนอื่นในขณะที่ตัวเราเองต้องการการรักษา” ดร. ฟาดี บอรา ศัลยแพทย์ในกาซาเขียนหลังจากทำงาน 12 ชั่วโมงโดยท้อถ่วง นี่ไม่ใช่การหยุดชะงักจากสงคราม - มันคือ การอดอยากโดยเจตนา ซึ่งถูกใช้เป็นอาวุธในนโยบาย

กรณีทางกฎหมาย: การละเมิดที่ชัดเจนโดยอิสราเอล

ในฐานะ ผู้ยึดครอง อิสราเอลมีหน้าที่ตามกฎหมายภายใต้ มาตรา 55 ของอนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่ ในการรับประกันการจัดหาอาหารและเวชภัณฑ์ แทนที่จะทำเช่นนั้น อิสราเอลได้ขัดขวาง ระเบิด และควบคุมความช่วยเหลือทั้งหมดที่เข้าสู่กาซา

ภายใต้ กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศตามจารีตประเพณี การ ทำให้พลเรือนอดอยากเป็นวิธีการทำสงคราม เป็น อาชญากรรมสงคราม (ธรรมนูญกรุงโรม มาตรา 8(2)(b)(xxv)) และยังเป็นการละเมิดอย่างร้ายแรงของ มาตรา 3 ร่วมกัน ของอนุสัญญาเจนีวา ซึ่งห้าม “ความรุนแรงต่อชีวิตและบุคคล” รวมถึงการกระทำที่ทำให้เสียชีวิตจากการขาดแคลน

อิสราเอลยัง ขัดต่อมาตรการชั่วคราวที่ออกโดยศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) ใน มกราคมและมีนาคม 2567 ซึ่งกำหนดให้ต้องอนุญาตให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมเข้าถึงและป้องกันการกระทำที่นำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ มาตรการเหล่านี้มีผลผูกพัน อิสราเอลเพิกเฉยต่อพวกเขาอย่างโจ่งแจ้ง

ความรับผิดชอบระหว่างประเทศในการปกป้อง

นอกเหนือจากการผูกพันของอิสราเอล ทุกชาติสมาชิกของสหประชาชาติถูกผูกมัดโดย อนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งกำหนดให้ต้อง ป้องกัน การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ - ไม่ใช่เพียงการลงโทษหลังจากเกิดเหตุการณ์ คำตัดสินของ ICJ ในปี 2550 ในคดีบอสเนียกับเซอร์เบีย ยืนยันหน้าที่นี้: รัฐอาจต้องรับผิดชอบหากไม่ดำเนินการเมื่อมีความสามารถในการแทรกแซง

กรอบการทำงาน ความรับผิดชอบในการปกป้อง (R2P) เสริมสร้างสิ่งนี้: เมื่อรัฐไม่เต็มใจหรือไม่สามารถปกป้องประชากรของตน - หรือแย่กว่านั้น เป็นผู้กระทำความผิด - ชุมชนระหว่างประเทศ ต้อง ดำเนินการ ในกาซา โลกไม่ได้ดำเนินการ มันทำให้เกิดขึ้นได้

ไทม์ไลน์มีความสำคัญ: ไม่มีการทิ้งสิ่งของทางอากาศจนถึงวันที่ 27 กรกฎาคม 2568

สิ่งสำคัญคือต้องแก้ไขความเข้าใจผิดทั่วไป: **ไม่มีการทิ้งสิ่งของทางอากาศเกิดขึ้นตั้งแต่มีนาคมถึงกรกฎาคม 2568** ในช่วงเดือนแรกๆ ที่สำคัญของการปิดล้อมโดยอิสราเอล - เมื่อสภาวะอดอยากแย่งลงอย่างรวดเร็ว - **อิสราเอลปฏิเสธที่จะอนุญาตให้มีการทิ้งสิ่งของทางอากาศใดๆ** และหลายประเทศปฏิบัติตาม

จนกระทั่ง **วันที่ 27 กรกฎาคม 2568** ภายใต้แรงกดดันระหว่างประเทศอย่างมหาศาลและหลังจากภาพเด็กที่พอมแห้งและโรงพยาบาลที่พังทลายกลายเป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ การทิ้งสิ่งของทางอากาศจึงเริ่มขึ้นใหม่ นั่นหมายความว่า **144 วันแรก** ของการปิดล้อมผ่านไปโดย **ไม่มีการส่งมอบความช่วยเหลือทางอากาศเลย**

การทิ้งสิ่งของทางอากาศที่บันทึกไว้ตั้งแต่วันที่ 27 กรกฎาคม 2568

บันทึกที่มีอยู่ระบุดังนี้:

วันที่	ประเทศที่เกี่ยวข้อง	ปริมาณความช่วยเหลือ	ประเภทเครื่องบิน (ถ้าทราบ)
27 กรกฎาคม 2568	จอร์แดน, สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์	25 ตัน	ไม่ระบุ
31 กรกฎาคม 2568	น่าจะเป็นจอร์แดน, สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์	43 แพ็คเกจความช่วยเหลือ	ไม่ระบุ
1 สิงหาคม 2568	สเปน, ฝรั่งเศส, เยอรมนี, อียิปต์, จอร์แดน, สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์, อิสราเอล	126 แพ็คเกจ (~57 ตัน)	ผสม: ยินยัน C-130 และ A400M

การส่งมอบเหล่านี้ - แม้ว่าจะเกี่ยวข้องกับ **หลายประเทศและเครื่องบินสมัยใหม่** - ยังคง **ไม่เพียงพออย่างร้ายแรง** สหประชาชาติประเมินว่าต้องการ **2,000-3,000 ตันต่อวัน** เพื่อตอบสนองมาตรฐานมนุษยธรรมขั้นต่ำในภาษา **57 ตันที่ส่งมอบเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม คิดเป็น น้อยกว่า 3%** ของความต้องการนั้น

สะพานอากาศเบอร์ลิน vs. การทิ้งสิ่งของในภาษา: การเปรียบเทียบตามข้อเท็จจริง

ปฏิบัติการ	เที่ยวบิน/วัน	ตัน/วัน	ระยะเวลาทั้งหมด	เครื่องบินที่ใช้
สะพานอากาศเบอร์ลิน (2491-2492)	~541	~4,978	15 เดือน	C-47 (3.5 ตัน), C-54 (10 ตัน), Avro York
การทิ้งสิ่งของในภาษา (2568)	~2-4 (ตั้งแต่ 27 กรกฎาคมเท่านั้น)	22-57 (สูงสุด)	1 สัปดาห์ (กำลังดำเนินการ)	C-130, A400M (ความจุน้ำหนักถึง 37 ตัน)

แม้จะมี **เครื่องบินสมัยใหม่** และ **การขนส่งที่เหนือกว่า** การทิ้งสิ่งของในภาษายังคงเป็น **ท่าทางเชิงสัญลักษณ์** ไม่ใช่การแทรกแซงเชิงกลยุทธ์ สะพานอากาศเบอร์ลินสนับสนุน **ประชากร 2.2 ล้านคน** เป็นเวลากว่าหนึ่งปีด้วย **เครื่องบินที่เก่ากว่าและเล็กกว่า** ในสภาพแวดล้อมหลังสงคราม ประชากรของภาษาเกือบจะเหมือนกัน แต่การตอบสนองของนานาชาติ **เล็กกว่าหลายเท่า** แม้จะมีความสามารถที่มากกว่ามาก

ทำไมเรื่องนี้ถึงสำคัญ: การทิ้งสิ่งของคือควันบังตา

ความแตกต่างนี้ร้ายแรง ในเบอร์ลิน โลก **ท้าทายมหาอำนาจ** เพื่อช่วยเมือง ในภาษา โลก **ยอมจำนนต่ออำนาจระดับภูมิภาค** จนถึงขั้นเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด

การทิ้งสิ่งของในวันนี้ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นวิธีแก้ปัญหาก็แท้จริง แต่เป็น **เครื่องมือประชาสัมพันธ์** - วิธีที่รัฐบาลตะวันตกใช้ **ระงับความโกรธแค้นในประเทศ** โดยไม่เผชิญหน้ากับการปิดล้อมของอิสราเอลโดยตรง มันคือ **ควันบังตา** ไม่ใช่กลยุทธ์

ICC และ ICJ จะถาม: ทำเพียงพอหรือไม่?

การตัดสินทางกฎหมายจะมาถึง เมื่อ **ศาลอาญาระหว่างประเทศ (ICC)** และ **ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ)** ประเมินภาวะอดอยากในภาษา พวกเขาจะถาม:

“**ทำเพียงพอหรือไม่ และสามารถทำมากกว่านี้ได้เร็วกว่านี้หรือไม่?**”

คำตอบจะเป็น:

น้อยเกินไป ช้าเกินไป และตั้งใจให้เป็นเช่นนั้น

- **น้อยเกินไป:** ความช่วยเหลือที่ส่งมอบเป็น **เพียงเศษเสี้ยวของสิ่งที่เป็นไปได้** แม้จะมีเครื่องบินสมัยใหม่และการประสานงานระหว่างประเทศ
- **ช้าเกินไป:** มันเริ่มต้น **หลังจากความโกรธแค้นทั่วโลกถึงจุดสูงสุด** และหลังจากที่ภาวะอดอยากได้ถึง **ระดับที่ร้ายแรงและไม่อาจย้อนกลับได้**

คำตัดสินนี้จะไม่เพียงแต่ประณามอิสราเอล มันจะ **พาดพิงถึงรัฐบาลที่ทำให้เกิดความโหดร้ายนี้:**

- **สหรัฐอเมริกา** ที่ปกป้องอิสราเอลจากการทูตและจัดหาอาวุธ
- **เยอรมนี** ที่ขัดขวางการใช้ภาษาการหยุดยิงและส่งออกสินค้าทางทหาร
- **สหราชอาณาจักร** ที่ให้ความช่วยเหลือเชิงสัญลักษณ์ในขณะที่ปฏิเสธที่จะทำทลายการปิดล้อม
- และผู้อื่นที่ยอมให้การอดอยากกลายเป็นกลยุทธ์

ประวัติศาสตร์จะไม่ยกโทษให้พวกเขา

ในปี 2491 โลกได้จัดตั้งสะพานอากาศด้านมนุษยธรรมที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ในปี 2568 มันปล่อยให้ **ประชากรทั้งหมดอดอยาก** โดยเสนอการทิ้งสิ่งของเชิงสัญลักษณ์ **หลังจาก** เด็กที่พอมแห่งเต็มไปด้วยหน้าจอและโทมไลน์

การตัดสินจะมาถึง - ใน **ศาล** ใน **เอกสารสำคัญ** และใน **การตัดสินของรุ่นต่อไป**